

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1947 til 31. Marts 1948.

Forhandlingen genoptoges.

Chr. A. Christiansen: Selv om den højtærede Statsminister her under Finanslovdebatten har benægtet, at han direkte har beskyldt danske Arbejdere for at gaa rundt i en Feriedøs, føler jeg mig alligevel foranlediget til at fremsætte et Par Bemærkninger om dette Udtryk. Jeg kan naturligvis ikke bestride, at det af den højtærede Statsminister oplæste Citat fra et ganske bestemt Møde er rigtigt; det er meget muligt, at Statsministeren i dette Møde har udtalt sig om hele Folket i Almindelighed; men den højtærede Statsminister har jo talt paa mange andre Møder, og Statsministerens Partifæller og Venstres Presse har ikke lagt Skjul paa, hvem der sigtes til, naar der tales om Døsigthed. Den højtærede Statsministers Udtalelser har saaledes dannet Skole og er blevet udbygget med Udtryk som f. Eks. Arbejdsskyhed o. lign. Der er vel ingen, der tror paa, at Begrebet Feriedøs skulde hæftes paa Arbejdsgiverne eller paa Statsministerens Partifæller Bønderne. I hvert Tilfælde er Arbejderne ikke i Tvivl om, hvem Udtalelsen var møntet paa.

Foruden den tendentiøse Uartighed og den politisk ukloge Taktik, saadanne Udtalelser røber, forekommer det mig, at de ogsaa blotter en betænkelig Mangel paa Evne til at bedømme Arbejdsydelser, som ligger uden for, skal vi sige den syvende Kartoffelrække. Sandheden om Arbejdstempoet herhjemme er netop efter min Opfattelse den diametralt modsatte. Det er meget ofte blevet bekræftet af udenlandske Arbejdsledere, at det danske Akkordsystem afkaster en saa stor Arbejdsydelse, at den overstiger Arbejdsydelsen i de allerfleste andre Lande. Der er ikke saa faa Fag og Brancher her i Landet, hvor Arbejderne paa den forkerte Side af de 50 Aar maa glide ud, ganske simpelt fordi de ikke længere kan holde til Tempoet. Der er aldeles ikke Grund til at tale om Døs eller Arbejdsskyhed.

Derimod kunde der maaske være Grund til at beklage Mangelen paa Arbejdsglæde, som selv Landsforeningen til Arbejdsløshedens Bekæmpelse synes at have konstateret. Der er i Dag ingen Arbejdsglæde blandt danske Arbejdere. Aarsagen hertil ligger tydelig og klar, og den er, at den af

den danske Regering førte Politik i alle Forhold er gaaet paa tværs af de organiserede danske Arbejders Interesser. Arbejderne havde ventet en rimelig lønmæssig Oprensning omkring 1. Marts i Aar, men hvad fik de? De lavest lønnede fik et uklart og forkvaklet Forligsmandsforslag, som blev ophøjet til Lov, et Forslag, som viste sig at indebære en lang Række Muligheder for Fortolkninger i forringende Retning, og med en saa spidsfindig Opstilling, at ikke engang Forligsmanden selv helt kan klarlægge Meningen. Arbejderne havde ventet fuld Kompensation for Prisstigningen. Det fik de ikke; de fik 2-aarige Overenskomster med Udsigt til en problematisk Regulering til September og Marts. Og hvad skete der saa? Da Pristalsberegningen var foretaget i August, satte der nye Prisstigninger ind som Følge af, at den anden Befolkningsgruppe, Landbrugerne, var mere heldige med deres Lønkrav end Arbejderne. De var mere heldige i Kraft af et Kompromis af et tilfældigt Flertal i dette høje Ting. Arbejderne betragtede dette som et Slags Hasardspil, hvor Bønderne strøg Gevinsten og Arbejderne sad tilbage med Beten, og denne Bet skal Arbejderne nu inddække i de kommende Maaneder, ofte uden Chance for at faa Kortene givet om før den 1. Marts. Der har lydt Protester fra Arbejdspladserne, og der er Grund til at formode, at disse Protester vil forstærkes i den kommende Tid.

Arbejderne havde ligeledes ventet, at de urimelige Forringelser af Arbejdsløshedsløvgivningen, der gennemførtes under Besættelsen, igen var udgaaet ved en ny Revision. Vi fik en Revision af Arbejdsløshedsløven, men den gik i stik modsat Retning. Den højtærede Arbejds- og Socialminister paastaar ganske vist, at der er gennemført en Ophævelse af Arbejdskortordningen for Eksmpel, men det er gaaet, som vi hævdede ved Lovens Behandling, at denne Afskaffelse er meget problematisk. Den ændrede Lov har givet Arbejdsdirektoratet et meget stort Spillerum, bl. a. Ret til at indføre en ny Slags Arbejds- eller Beskæftigelseskort, eller, som man ogsaa kalder dem, Nummerkort, samt andre skærpende Kontrolforanstaltninger. Fra Arbejdsdirektørens Side er der forlængst rejst Krav om skærpet Kontrol. Hvorvidt det lykkes Kassernes Ledelser at mildne Kravene ved Forhandling, maa Tiden jo vise, men det gaar stadig i den forkerte Retning. Der er saaledes i Sommermaanederne udsendt Spørgeskemaer til de arbejdsløse, Skemaer, som indeholder en 50—60 forskellige Spørgsmaal af mere eller mindre privat Karakter. Det maa vel for-